

Cái Gọi Là Tâm Sự

Contents

Cái Gọi Là Tâm Sự	1
1. Chương 1: Chúng Tôi	1
2. Chương 2: Cậu Ấy	2
3. Chương 3: Bọn Họ	3
4. Chương 4: Yêu Thích	3
5. Chương 5: Chuyện Này Bắt Đầu Mất Kiểm Soát	4
6. Chương 6: Điều Nên Làm	5
7. Chương 7: Ngã Bài	5
8. Chương 8: Dẫn Vật	6
9. Chương 9: Phải Làm Sao Đây	6
10. Chương 10: Viên Thuốc	7
11. Chương 11: Ăn Táo	7
12. Chương 12: Qua Đêm	8
13. Chương 13: Qua Đêm 2	8
14. Chương 14: Nguyên Điểm	9
15. Chương 15: Gặp Lại	10
16. Chương 16: Cao Trào	11
17. Chương 17: Hồi Ức	11
18. Chương 18: Hồi Ức 2	12
19. Chương 19: Hồi Ức 3	12
20. Chương 20: Hồi Ức 4	13

Cái Gọi Là Tâm Sự

Giới thiệu

Convert: Phạm Nhã Đoan (lêu cô:”)Edit: Nguyễn AnhLời của EditorTình yêu là vĩnh cửu, chỉ có người yêu là thay đổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-goi-la-tam-su>

1. Chương 1: Chúng Tôi

Tôi yêu Mạnh Dịch

Đã từ rất lâu rồi, cho tới tận bây giờ

Dưới ánh đèn phòng, tôi âu yếm da thịt Hứa Tiêu, giờ đã là mười một giờ, bóng đêm chiếm lĩnh không gian.

Em quỵn rũ tôi, để tôi khám phá thân thể em mà gương mặt vẫn cứ ngượng ngùng. Ánh đèn làm tôi nhìn rõ gương mặt em, em hỏi tôi: “Anh phải về sao?”

Tôi nháy mắt với em: “Đúng vậy, chẳng lẽ lại đầu đường xó chợ.”

Hứa Tiêu nhìn chăm chăm tôi, hơi hé miệng: “Cần gì phải về? Ở đây ngủ với em không được sao?” Em chậm rãi nói.

Tôi xoa đầu em. Cũng may là em không quá cao nên tôi mới có thể làm động tác ấy. Đôi môi cong lên thành nụ cười hiền, tôi đáp: “Làm sao được, anh phải về rồi, không sợ ba mẹ về nhìn thấy rồi mắng em sao?” Quan trọng nhất là tôi đã lớn tuổi rồi, không chịu nổi *** quá độ.

Hứa Tiêu nghe tôi nói, môi mím lại rồi cất tiếng: “Nhà em hôm nay không có ai.”

Vậy sao, không có ai ư....

Tôi vừa mặc lại quần áo, vừa nói: “Ba mẹ em đâu? Đi công tác rồi sao? Trùng hợp thật, ba mẹ anh cũng đang đi công tác.”

Em đáp: “Không phải. Là bọn họ mặc kệ em.”

Tôi sững sờ, đôi môi em thật đáng yêu: “Anh phải về, chìa khóa xe đâu rồi? Ngủ ngoan, đừng phá bĩnh cái gì, đừng làm ba mẹ em buồn.”

Tôi thu dọn đồ đạc, mặc kệ Hứa Tiêu, đi tìm chìa khóa rồi chào tạm biệt: “Học hành chăm chỉ, không ngừng phấn đấu. Khi nào rảnh thì chúng mình đi ăn.”

Nói ra câu ấy, tôi mới sực nhớ em đã tốt nghiệp đại học.

2. Chương 2: Cậu Ấy

Tôi nhớ về ngày tháng thanh xuân ở bên Mạnh Dịch.

Đó là cuối hạ, tôi lên thành phố học đại học, làm quen với nhiều người, dần dần thích nghi với xung quanh, đó là lúc tôi gặp Mạnh Dịch.

— Trong mọi hoàn cảnh, cậu luôn là người ưu tú nhất.

Thú thật, tôi yêu cậu cũng vì sự ưu tú ấy.

Lần ấy, có một lần chúng tôi leo núi. Ngon núi cao ngất, địa hình trắc trở, không có bậc đá, không có rào chắn.

Tôi và Mạnh Dịch tách ra thám hiểm một tòa nhà nằm trên đỉnh núi.

Tôi đã quên mất những chuyện xảy ra lúc ấy, chỉ nhớ quá trình bình lặng, kết thúc khó khăn.

Leo đến sườn núi, tôi suýt nữa ngã xuống bụi gai. Mạnh Dịch kéo lấy tay tôi, một tay bám lấy vách đá, cứ cheo leo như thế cả một ngày dài.

Mạnh Dịch là người cẩn thận,

Mọi việc luôn được cậu thực hiện với thái độ nghiêm túc và tỉ mỉ

Rất nhiều lần, tôi không biết từ khi nào cậu đã thấu hiểu tính cách và sở thích của tôi.

Chúng tôi đâu phải lúc nào cũng bên nhau

Ban đêm cũng có sự náo nhiệt của riêng mình.

Chậm rãi lái xe, tôi nhìn thấy máy camera của cảnh sát giao thông nên không dám lái nhanh, uống rượu khi tham gia giao thông đâu phải chuyện đùa.

Khi tôi trở về đã là rạng sáng.

Tôi cầm chìa khóa cẩn thận mở cửa, không muốn phiền bất cứ ai

Vừa bước vào, đèn đã sáng choang.

Mạnh Dịch ngồi ở trên ghế sa lông.

3. Chương 3: Bọn Họ

Tôi thấy cậu không ngủ, cười cười nói: “Đã trễ thế này, mai em không định đi làm sao?”

Tôi cởi áo, thấy chén trà trên khay, mặc kệ nóng lạnh, chuẩn bị đưa lên môi chuẩn bị uống.

Mạnh Dịch đứng lên, giữ lấy cái cốc trên tay tôi, giọng nói buồn bực: “Nước lạnh, để em đổi cho anh.”

Tôi từ chối: “Không cần, anh đi tắm đây.” Chất rượu kích thích làm tôi khó chịu.

Dưới bóng đèn, hai bóng chúng tôi hòa làm một.

Chờ tôi miễn cưỡng ngâm mình trong nước lạnh, bước ra từ buồng tắm, đã nhìn thấy Mạnh Dịch ở trên ghế sa lông.

Tôi xoay huyết thái dương, lau khô tóc: “Sao em còn chưa ngủ?”

Cậu không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm tôi: “Sao giờ anh mới về nhà?”

“Cùng bạn bè tụ tập uống rượu.” Tôi sưng sờ, cố tỏ cái vẻ ôn hòa nhã nhặn, không luống cuống mà bình tĩnh đáp.

Cậu vẫn giương mắt nhìn tôi, một lúc rồi trào phúng: “Có tin được không đây.”

Không kích động là tốt, tôi thở phào nhẹ nhõm, thản nhiên đáp: “Thật sự là anh đi cùng bạn.”

Rõ ràng là cậu ấy không tin.

.....

Tôi còn nhớ những ngày cùng Mạnh Dịch chung phòng hồi đại học.

Nhiều lúc, tôi thấy ký ức những ngày làm sinh viên rõ ràng, sắc nét hơn hẳn khi còn là học sinh.

—— Kinh nghiệm tình yêu non nớt, thời gian trôi qua, chỉ ước ao có thể giữ mãi hồi ức, vĩnh viễn bên nhau.

Chỉ vì lẽ đó tôi nhớ như in mình đã từng yêu Mạnh Dịch nhường nào.

Chỉ là bây giờ, tôi nhận ra mình mãi mãi không tìm lại về được cảm giác ấy.

4. Chương 4: Yêu Thích

Mạnh Dịch xưa này đều là người thích truy cứu đến cùng.

Điều ấy tôi không là gì, nhưng mà lần này cậu ấy không hỏi nhiều.

Chuyện này thật sự làm tôi bất an.

Điện thoại để ở đầu giường, hôm qua đã xóa sạch tin nhắn ở trong hôm nay phát hiện lại có tin nhắn mới.

Số điện thoại của Hứa Tiêu

Em chỉ nói ngắn gọn:” Hai giờ chiều nay, đến với em nhé?”

Tôi lảo đảo bước vào gian phòng, ngẩng đầu nhìn thấy Mạch Dịch.

...Thú thật là tôi bị dọa cho hoảng sợ.

Tôi hỏi: “Em không đi làm sao?” đồng thời tôi cũng tỉnh táo hẳn sau cơn uể oải.

Cậu lắc đầu, dẫn tôi đến phòng ăn, vừa xới cơm vừa nói: “Hôm nay nghỉ.”

Tôi uống nước rồi mỉm cười: “Chỉ nghỉ hôm nay sao?”

Cậu cong khóe mắt mỉm cười, nhưng không biết trong lòng có vui hay không: “Cũng không lâu lắm, chỉ nghỉ khoảng một tuần.” Nói xong cậu nhìn tôi, sâu trong ánh mắt là vẻ chờ mong: “Anh đi với em được không?” Giọng nói êm như ru nhưng nghe thật buồn.

Trái tim tôi nhói đau

....

Sau khi cơm nước tôi thừa dịp Mạnh Dịch rửa bát, liền nhắn tin trả lời Hứa Tiêu: “Không được, anh có việc bận rồi.”

Nếu như chiều nay tôi ra ngoài, chắc chắn hy vọng của cùng của Mạnh Dịch cũng bị bóp nghẹn.

Giờ nhìn thẳng vào cậu ấy cũng thật khó khăn với tôi.

5. Chương 5: Chuyện Này Bắt Đầu Mất Kiểm Soát

Mạch Dịch bước ra từ bếp thấy tôi đang gửi tin nhắn: cậu cắt lời hỏi: “Anh làm gì đấy?”

Tôi bình tĩnh đáp: “Chơi trò chơi thôi. Đừng làm ồn.”

Cậu lặng thinh.

Chờ tôi chơi qua màn, cậu mới nói: “Em nhớ anh không chơi game cũng lâu lắm rồi.”

“Sống lại đam mê thôi.” Tôi thuận miệng trêu đùa.

Mạch Dịch không nói gì nữa.

.....

Thời sinh viên, tôi từng chơi game đến quên ăn quên ngủ, khi đó gần như sống tách biệt với thế giới bên ngoài, là Mạch Dịch kéo tôi trở về.

Bằng không tôi có thể ngồi trước máy tính ba ngày ba đêm.

Tôi lười biếng đuổi người: “Hình như anh không còn hứng thú chơi game nữa.”

Lời nói bên trong: Không chỉ có trò chơi trở nên tẻ nhạt mà lòng người cũng thế.

Từ phòng khách nhìn ra cửa sổ, quang cảnh thật đẹp.

Tôi thấy hồ nước trong vắt, có đàn vịt bơi qua, bóng dáng chúng bị che khuất bởi những hàng cây trùng điệp. Trên cao là ánh nắng xuyên qua tán lá, rải rác xuống bãi cỏ.

—Tôi thoáng nhớ về Nhật Bản.

6. Chương 6: Điều Nên Làm

Ba tháng trước, tôi chủ động rời khỏi phòng Mạnh Dịch và nhận ra phòng khách không tồi.

—Hoàn hảo để xem ti vi

Trên màn hình là chương trình phát nhạc theo yêu cầu.

Tôi nhìn những gương mặt trên ti vi, cố gắng nhớ thật nhiều cái tên nổi tiếng, thậm chí cả tấm áp phích quảng cáo cũng khắc ghi, nhưng chợt nhận ra không đọng lại gì trong đầu.

Đầu óc trống rỗng.

Tôi kiểm tra điện thoại di động.

Tôi mơ hồ nhớ ngày hôm qua mình có đặt chuông báo thức, chỉnh âm lượng cao nhất, điện thoại di động báo thức 8 giờ 30 phút sáng.

Nhưng sao tôi không nghe thấy tiếng chuông?

Có lẽ tôi đã rơi vào giấc ngủ sâu không dậy nổi.

—Là Mạnh Dịch giúp tôi tắt chuông?

Nếu đúng như những gì cậu ấy nói...Tôi nghĩ đã đến lúc dừng lại.

7. Chương 7: Ngủ Bài

Thú thật, tôi vẫn nghĩ Mạnh Dịch là người tốt.

Xấu xa là tôi, tôi không xứng với cậu.

Tôi ngồi yên lặng ngồi trên sofa, chờ đợi nhìn màn hình ti vi.

Thời điểm Mạnh Dịch gọt hoa quả cho tôi cũng là lúc tôi hỏi thẳng: “Này, có phải buổi sáng em tắt chuông điện thoại báo thức của anh không?”

Mạnh Dịch nhìn tôi.

Cậu hồi lâu không nói, tôi liền ngăn người: “Đừng lo lắng như thế...” Tôi gọt hoa quả đưa cho cậu: “Ăn trước đi.”

Cậu cầm, nhưng không ăn, giọng nói bình tĩnh: “Nói thật cho em biết.” Cậu dừng lại, ngữ khí khô khốc: “Đêm qua anh ở đâu?”

Ánh mặt trời ngoài cửa chiếu xuống cốc trà.

Tôi không nhìn Mạnh Dịch, nhưng tôi biết cậu đang nhìn tôi.

.....Chúng tôi cần nói chuyện.

8. Chương 8: Dẫn Vật

Mạnh Dịch, tôi không biết phải nói sao cho phải.

Tôi hỏi: “Có thể không nói được không?”

Lời nói chậm rãi của tôi không làm không khí căng thẳng này giãn ra, sắc mặt Mạnh Dịch thật sự không tốt.

Chuyện gì đến rồi cũng phải đến.

.....

Tôi bắt đầu buồn bực bởi cái nhìn ấy. Mạnh Dịch có muốn truy cứu không đây, đàn ông thì nói chuyện thẳng thắn với nhau.

Có nhất thiết phải thế này không, đẩy cả hai phải vào cảnh khó xử: “Chẳng phải tôi đã nói khi tôi qua trở về sao? Không cần giả thần giả quỷ. Tin tưởng tôi.”

Mạnh Dịch không nói, tiếp tục nhìn tôi.

Tôi cũng không một muốn nói tiếp, thưởng thức trái quýt trên đĩa, hương vị không tồi.

Mạnh Dịch cầm khay trái cây.

Giọng cậu run rẩy: “Anh nói em không tin.”

Đúng vậy, nếu là tôi thì tôi cũng không tin.

Tay tôi còn cầm trên tay miếng quýt chưa kịp ăn, thì nghe cậu nói tiếp: “Anh đừng lừa em.”

Trái tim tôi theo cậu cũng run rẩy: “Em biết những gì rồi?”

“Không nhiều....Nhưng em không muốn tin.” Cậu nói.

9. Chương 9: Phải Làm Sao Đây

Ánh mặt trời trên khay trà phản chiếu làm tôi chói mắt

Tôi cúi xuống nhìn, trút ra tiếng thở dài – thật giống như lần đầu tiên phát hiện ra ánh mắt đau thương của Mạnh Dịch.

“Mạnh Dịch, thật ra có vài thứ em buộc phải tin.” Tôi nói,

Dứt lời, tôi bắt đầu hoang mang, tôi không nên ở đây nữa.

—Giờ khắc này tôi nghĩ đến mối tình bất thành của của Từ Chí Ma và Lâm Huy Văn trong tuyển tập thơ Từ Chí Ma, chợt thấy cuộc đời thật ngang trái.

Lòng tôi bất an.

...Chưa bao giờ nghĩ rằng ngày này đến sớm đến thế.

Cả không gian tĩnh lặng.

Cậu không lên tiếng.

Tôi cũng không muốn nghe để đoán ý, chẳng phải vì mạnh mẽ gì cho cam. Mạnh Dịch không phản đối tôi, chính là ngầm thừa nhận.

—Tôi nghĩ tôi đã không còn lo sợ gì nữa.

Tôi đi thay quần áo.

Mạnh dịch lúc này mới nói một câu: “Chìa khóa em để trên bàn, không có trong phòng đâu.”

Tôi bất ngờ: “Ừ”

Bảy năm chung sống với Mạnh Dịch....Điều duy nhất tôi làm được là biến một thiếu niên tràn ngập nhiệt huyết thanh xuân thành một người đàn ông tốt của gia đình.

Đau lòng không nói nên lời...

10. Chương 10: Viên Thuốc

Tôi đứng đầu gió.

Đằng xa có tiếng ca hát đầu đây, là hai giọng nam hát đến khàn cả tiếng.

Nếu một ngày em và anh không còn bên nhau

Xin hãy hãy chôn em ở nơi có mùa xuân bất diệt

Nếu có một ngày....

Bầu không khí tự nhiên bi thương hẳn.

Tôi xem giờ, gửi tin nhắn cho Hứa Tiêu.

—Tôi hỏi bây giờ tôi đến được chứ?

...Ôi chào, lưu lượng điện thoại thật đắt, đọc báo vẫn là tốt nhất không quan tâm đến tiền điện thoại.

.....

Tôi luôn nghĩ Hứa Tiêu là người xuất sắc.

Trên bất kỳ loại giấy tờ luôn tự tin ký tên mình bằng bút đỏ, em ấy là thế đấy.

Em ấy yêu màu đỏ.

—Đã như thế từ rất lâu rồi.

11. Chương 11: Ăn Táo

Hứa Tiêu nhắn tin trả lời

Nội dung: Thật sự qua chỗ em?

Đọc xong tin hồi âm, đột nhiên tôi cảm thấy đầu đau choáng váng.

Mà tại sao lại không gọi điện mà phải nhắn tin?

—Chẳng lẽ mọi thứ đang trở thành thói quen?

Ôi trời

.....

Giọng nói hưng phấn của Hứa Tiêu làm tôi thấy mình đang làm một việc thật sai lầm: “Anh ở đâu? Có ở nhà không? Em đến đón anh nhé?”

Tôi kinh ngạc: “Em có giấy phép lái xe?” Đừng nói là đi xe đạp đến đây.

Cậu “Ừ” một tiếng, tiếp tục nói: “Em đến đón anh được không? Anh ở đâu?”

Tôi cười cười, nói địa chỉ cho em.

12. Chương 12: Qua Đêm

Có đôi lúc, tôi không hiểu nổi sự náo nhiệt của tuổi trẻ.

Giống như hiện tại.

Con đường vắng vẻ không có một ai.

Hứa Tiêu phóng vút trên mặt đường, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước.

Em không có ý định nói chuyện với tôi, tôi liền cúi đầu chơi điện thoại.

Mạnh Dịch gọi điện thoại tới.

.....

Sau lần đầu gặp Hứa Tiêu chúng tôi định liên lạc với nhau bằng QQ, nhưng lại không biết tài khoản QQ của tôi từ lâu đã bị vô hiệu hóa.

Hứa Tiêu không liên lạc được với tôi

—Mãi đến lần gặp lại ở quán bar tôi mới có thể giải thích cho em nghe.

Tôi nhiều lần nói là tôi đã quen liên lạc qua điện thoại vậy nên chúng tôi đổi sang liên lạc qua tin nhắn SMS.

—Hình như lúc trước tôi và Mạnh Dịch cũng bắt đầu quen nhau như thế.

.....

Hứa Tiêu giảm tốc độ khi nghe thấy điện thoại, quay sang hỏi tôi: “Ai gọi thế anh?”

Tôi bị em làm giật mình nhưng cũng không phản ứng gì, quanh năm ngồi cạnh Mạnh Dịch hoặc chính bản thân ngồi ở vị trí lái xe nên tôi biết là nếu bị gắt gỏng sẽ cực kỳ khó chịu khi đang lái xe

Tôi cười với em: “Một người bạn.”

Em không nói gì.

Tôi ngắt điện thoại, gửi một tin nhắn cho Mạnh Dịch.

—Đôi khi gửi tin nhắn cũng là lựa chọn tốt.

13. Chương 13: Qua Đêm 2

Chúng tôi cùng nhau cười ngượng.

Hứa Tiêu hỏi tôi: “Đi chơi đâu nữa đây anh?”

Tôi ngồi một bên lắc đầu cười: “Chịu thôi, em đi đi, anh nghỉ ngơi một lúc.” Nói thật là tôi không hiểu giữa chốn đô thị phù hoa này vẫn có nơi cho người ta cười ngửa.

Tôi thật sự không muốn ngồi trên lưng ngựa, thà đua xe cảm giác mạnh còn hơn. Tuổi trẻ vui chơi một chút cũng được, nhưng thứ lỗi là tôi hết tuổi chơi rồi.”

Tôi dạy huyết thái dương, không xấu hổ ngắt lời Hứa Tiêu, tiếp tục nói: “Tối qua ngủ muộn, thân thể có tuổi của anh sao so được với em? Anh nghỉ ngơi một lúc, em cứ đi đâu đó chơi đi!”

Em nhìn tôi một lúc, quan sát vài giây. Rồi do dự bước đi.

–Thật sự xảy ra nhiều chuyện.

.....

Tôi đi cùng Hứa Tiêu đến buổi chiều

Chạng vạng, gió thổi mây bay, bóng tối phủ kín những căn nhà. Đàng xa, những ngọn đèn đường đã rực sáng, rực rỡ hơn ánh mặt trời

Tôi nắm tay Hứa Tiêu.

Tiếng nói em khàn lại, nam những vẫn có gì đó dịu dàng:: “Qua chỗ em nhe?”

Em hỏi câu hôm nay giống hôm qua.

Tôi cười nói: “Ba mẹ em không có nhà sao?”

Em nhìn tôi mở miệng: “Ừ”. Sau đó em nói: “Có muốn đi cùng em không?”

Tôi chậm rãi hôn môi em: “Buổi tối.”

Em hạnh phúc phức gật đầu.

Cuối cùng tôi đến biệt thự nhà em.

14. Chương 14: Nguyên Điểm

Có đôi lần, tôi thấy Hứa Tiêu giống như tuổi trẻ của Mạnh Dịch.

–Giống như tuổi trẻ của tôi.

Biệt thự nhà em rất tráng lệ.

Sắc vàng của bóng đèn khiến người ta lác mắt.

Vừa bước vào chúng tôi liền hôn môi.

Hứa Tiêu mở đèn phòng khách sáng trưng, kéo rèm cửa lại, cả hai chúng tôi tiến vào phòng ngủ.

Bên trong tối, tôi chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt Hứa Tiêu.

Em hỏi tôi, âm thanh vừa gấp gấp mà cũng trầm thấp: “Chúng ta làm nhé?” – Lời ít ý nhiều.

Tôi cười: “Được thôi.”

Em không nói gì, lặng lẽ luồn tay vào áo tôi.

Tôi đợi em, nếu như có thật sự tôi không chịu nổi nữa thì cũng là lỗi của em, đừng trách móc tôi.

Tôi cứ đứng yên để mặc em quyến rũ tôi.

Em nói: “Làm đi.”

.....

Làm xong khúc dạo đầu, tôi đưa thứ đàn ông của mình tiến vào bên trong em, em thấy khó chịu làm tôi cũng không thoải mái gì.

Nhưng em lại phơi bày ra dáng vẻ phối hợp.

Em vươn tay lên chiếc tủ đầu giường nơi đặt chiếc đèn ngủ.

—Chúng tôi mặt đối mặt

Tôi bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của em — Động tác dưới thân cũng chậm lại.

Em chậm rãi tự bản thân động, cũng vì thế mà khó tìm được khoái cảm, tôi lập tức giúp em, vừa tiến vào vừa cùng hôn môi.

—Cảnh tượng thật lãng mạn.

Đúng là sau khi ân ái thì sức lực cũng cạn kiệt.

Tôi mệt mỏi, còn Hứa Tiêu vẫn còn tràn đầy sức lực, không ngừng lặn qua lặn lại khiến tôi ngủ không xong, muốn xuống giường em cũng không cho còn mời gọi tôi cùng em làm thêm lần nữa.

...Thật sự mệt muốn chết.

15. Chương 15: Gặp Lại

Lần thứ hai tôi mặc kệ Hứa Tiêu muốn làm gì thì làm, cứ thế nhắm mắt lại. Việc đúng 22h00 là bắt đầu ngủ say như chết từ lâu đã là thói quen của tôi.

Nguyên nhân cũng là nhờ có Mạnh Dịch.

—Cậu luôn lải nhải vấn đề này bên tai tôi.

Trong giấc mộng, tôi thấy Hứa Tiêu dựa vào bên tôi.

Giường lớn như vậy nằm sát nhau không thấy nóng sao?

Tôi trở mình.

Mãi đến lúc tôi thấy ánh sáng lên trong túi áo tôi.

Điện thoại di động?

Bình tĩnh lấy từ túi điện thoại di động ra, tôi mới sực nhớ mình đã chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng, rồi cũng quên bồng mất.

Có người gọi cho tôi.

Là số của Mạnh Dịch.

Tôi chợt dạ, không nghe máy.

Sau đó kiểm tra tin nhắn và cuộc gọi nhỡ.

Đều là của Mạnh Dịch.

Tôi đoán là chắc giờ cậu đang cuống hết cả lên, nhận ra điện thoại sắp hết pin, tôi vội nhắn tin cho cậu

—Đêm nay anh không về đâu.

Để viện một lý do gì đấy cũng không khó với tôi.

16. Chương 16: Cao Trào

Sáng nay Hứa Tiêu mua đồ ăn sáng cho tôi nhưng tôi lại không muốn ăn uống gì, chỉ muốn rời đi.

Em đứng trước bàn ăn sốt ruột nhìn, tôi quay đầu chào tạm biệt em.

Hứa Tiêu sững sốt: “Về sớm vậy sao?...Tốt xấu gì cũng ăn đi đã.”

Tôi vội vàng mặc quần áo, hôm nay dậy muộn quá nên còn bình tĩnh ngồi ăn sáng nữa chắc chắn tôi sẽ không nhìn thấy ngày mai.

Mạnh Dịch tuyệt đối không tha cho tôi.

Lúc này tôi không ngờ Hứa Tiêu lại nói: “Vậy em đưa anh về?”

Tay tôi run lên.

“Thôi khỏi, để anh bắt taxi về, em cứ từ tốn ăn, khi nào anh sẽ đền cho em.”

Mấy giờ rồi?

Hứa Tiêu không nói nữa, em chờ tôi mở cửa cho tôi, rồi nói: “Anh không quen đường phố ở đây.” Em từ tốn nói “Để em tiễn anh ra một đoạn.”

Lần này đến lượt tôi không lên tiếng.

Kết quả bước ra cửa tôi đã thấy Mạnh Dịch.

....

Lần này tôi không cần trở về mới gặp cậu.

17. Chương 17: Hồi Ưc

Cả người Mạnh Dịch thấm đẫm vẻ phong trần mệt mỏi.

Tầm nhìn của tôi không rõ, nhưng vẫn thấy vành mắt đen của cậu từ nơi rất xa.

Tôi ân hận vì đã không giữ khoảng cách với Hứa Tiêu.

....Hiện giờ buông tay em ra có còn kịp không?

—Không kịp nữa rồi, Mạnh Dịch đã thấy tất cả

Nhưng tôi vẫn buông tay Hứa Tiêu.

Cậu kéo tay tôi, không thấy tôi phản đối, lập tức ôm lấy tôi.

....

Mạnh Dịch luôn thích ôm lấy tôi.

Lòng cậu vẫn còn vương sương sớm mai, rất lạnh lẽo, làm tôi muốn thoát ra.

Lúc này tôi nghe Mạnh Dịch nói: “Anh xem như ngày hôm qua chưa xảy ra chuyện gì được không?” âm thanh cậu trầm ổn “Em, anh và kẻ kia.” Cậu nhìn về Hứa Tiêu.

Tôi cũng quay đầu lại.

Hứa Tiêu đứng ở rất xa.

Cặp kính che đi ánh mắt em.

Gương mặt tĩnh lặng.

18. Chương 18: Hồi ức 2

Mạch Dịch hỏi tôi: “Chúng mình về nhà nhé?” Rồi cậu nhấn mạnh lần nữa “Về nhà” “...Em không nói thì anh cũng biết chúng ta phải về thôi.”

Bóng cây tịch liêu

Tôi trải tầm mắt ra xa, thấy những ánh sáng phản chiếu của nhà cao tầng

Hứa Tiêu ngay sau lưng tôi.

Nhưng tôi không còn nghe thấy tiếng nói em nữa.

Mạch Dịch nói rằng bản thân không giỏi giao tiếp – những lời này đề là khoác lác.

Tôi chưa bao giờ tin, hơn nữa nhìn vào lối hành xử của cậu thì lại càng chắc chắn.

—Mạnh Dịch là người cực khéo.

Đây là điều quá rõ ràng.

Tay lái Mạnh Dịch rất chắc.

Ban này tôi cứ ngơ ngác đi theo cậu, thậm chí còn không kịp cùng Hứa Tiêu hứa hẹn gặp lại.

Rồi tôi chợt nghĩ tôi không cần phải gặp lại em nữa.

Tôi hồ hững nhìn phòng cảnh bên đường, Mạnh Dịch mở một nửa tấm kính cửa xem, gió theo đó thổi vào.

—Lạnh lẽo đến đau lòng.

Suốt cả quãng đường đi, Mạnh Dịch không nói một câu nào.

19. Chương 19: Hồi ức 3

Mạch Dịch nắm tay tôi đến một công viên nhỏ.

Có con vịt lặng lẽ bơi trên hồ nước.

Tôi mãi nhìn theo bóng dáng con vật rồi nhận ra cậu đã khóc – tôi đã không nhìn kỹ cậu vì sự lúng túng của mình.

...Cậu khóc từ bao giờ?

Từ lâu lắm rồi tôi không nhìn thấy cậu khóc.

Thật khó để an ủi một người đàn ông đang khóc, cũng không hề thấy phiền, chỉ là cảnh tượng này làm tôi bẽ tắc

.....

Tôi không biết mình phải làm sao cho phải.

Lời chia tay cứ ở mãi trong họng không sao thoát ra nổi.

Tôi tra chìa vào ổ cũng là lúc cậu ôm lấy tôi, lần này dùng sức.
Tôi vỗ vỗ cậu: “Bình tĩnh nào em, cửa mở rồi kìa.”
Chúng tôi làm tình ngay bên cánh cửa.
Lúc này tôi nghĩ đến trải nghiệm gần đây của mình với mấy cánh cửa.
Hôm qua, tôi mới cùng Hứa Tiêu ân ái bên cửa, lần này lại cùng Mạnh Dịch giẫm lên vết xe đổ.
Sau đó, Mạnh Dịch đột nhiên hỏi tôi: “Anh còn yêu em không?” Nước mắt cậu đọng đầy khóe mắt.
...Đây thật sự là điều khó nói.
“Tình nghĩa vẫn còn.” Tôi đáp.
Tôi cùng Mạnh Dịch bên nhau, có thể qua nổi bảy năm là nỗ lực của cậu.
Mà tôi thì chỉ muốn buông tay.

20. Chương 20: Hồi ức 4

Nước mắt cậu đã khô.
—Thay vào đó là giọng nói nỉ non.
“Vậy sao anh phải đi tìm....” Giọng cậu thấp xuống, tôi không nghe ra lời nói, chỉ biết mỗi từ đều là thật lòng thật dạ.
“Em yêu anh.” Cậu nhìn tôi chăm chăm “Nếu anh yêu Hứa Tiêu thì đừng để em biết được không? Em sẽ không tra hỏi anh, anh cùng đừng đến tìm cậu ta được không?”
Tôi thấy thái dương nhức buốt.
—Đầu lại đau.
Tôi nói: “Anh không yêu Hứa Tiêu.”
—“Thật sự.”
Tôi cũng không còn yêu Mạnh Dịch.
Nhưng ngày tháng trước kia của chúng tôi vẫn còn đây, tôi không buông tay nổi.
Chúng tôi bên nhau bảy năm, như hình với bóng, thấu hiểu nhau đến xương tủy, không thể tách rời.
Tôi đã hoàn toàn quên Hứa Tiêu.
...Tôi và em giờ đã thành người xa lạ.
—END—
Tác giả: Cuối cùng lại cho một cái kết thật sơ sài.
Vốn là đang phân vân giữa hai kết cục. Một là hai người chia tay, công quay lại biệt thự tiếp tục ân ái cùng Hứa Tiêu. Hai là công dứt áo ra đi bỏ mặc tất cả.
Thôi thì cái kết hiện tại cùng gần tới như thế.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-goi-la-tam-su>